

Zondag 16 december 2018, Gaudete, wanneer gelezen is uit Sefanja 3: 14 – 20 en Filippenzen 4: 4 – 9 en aan Alireza Fallahi en Vahid Ghanbari op hun Openbare Geloofsbelijdenis de Heilige Doop zal worden bediend

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

“ Laat de Heer uw vreugde blijven, ik zeg u nogmaals: wees altijd verheugd.”

Deze uitspraak van Paulus, de oproep om blij te zijn, kan moeilijk zijn.

Want hoe kun je blij zijn als er lijden is in je leven,
als er onzekerheid is over je toekomst, of er wel plaats voor jou is,
in de wereld, in dit land, in de levens van andere mensen,
als er maar zo weinig hulp is en vriendelijkheid,
en als het verleden je maar niet met rust laat?
Of als er ziekte of zorg is, bij jou of bij iemand die je lief is...?
Als er in je levensomstandigheden geen reden is tot vrolijkheid?
Of als de politieke realiteit je droevig stemt, je aantast in geloof, hoop, liefde?

Is het dan niet een beetje kinderachtig of krampachtig
om lekker blij te gaan zitten zijn met elkaar?
Of – zoals presentatrice Eva Jinek eens tegen een opgewekt voor zijn christelijk
geloof uitkomende studiegast zei “een blij ei” te zijn?

Het leven, ons leven, is immers onvolmaakt
en ook wij zelf zijn verre van volmaakt en echt niet altijd een bron van vreugde?
We zijn vaak helemaal niet blij of verheugd, maar we zijn bang, bezorgd, boos,
vol van negatieve of hatelijke gevoelens of we zijn verdrietig, of zielsbedroefd.
Hoezo moeten we dan steeds blij zijn? En kunnen we dat dan ook?

Het is de diepe overtuiging van de apostel Paulus dát het mogelijk is.
Niet omdat hij niet weet wat lijden is - hij heeft zelf het nodige te lijden gehad
en hij heeft anderen het lijden aangedaan -
maar omdat de bron van de vreugde waar hij over spreekt
niet in onze levensomstandigheden of in onszelf ligt maar in Jezus Christus.
Hij, onze Heer, die zelf het menselijk lijden kent en op zich genomen heeft.

Als wij standvastig blijven in de Heer, gelooft Paulus,
dan raken we niet opgesloten in onze nood en ellende,
en dan laten we ons niet beheersen door moeilijke omstandigheden.

Dan houdt het verleden ons niet zijn greep, en kunnen wij de valkuilen van bitterheid, boosheid, cynisme en uitzichtloosheid vermijden en zijn we – ondanks álles – in staat om vriendelijke mensen te zijn. Mensen die aandachtig aanwezig zijn voor de ander, om goed voor die ander te zijn.

Dan is de Heer immers niet ver van ons maar dichtbij ons en leven wij in de sfeer van de Heer op aarde zoals in de hemel.

Dan zijn wij mensen die vooruit kunnen kijken en God tegemoet leven. Zodat we vanuit wat er komen gaat het heden vormgeven.

Deze oproep van Paulus, “wees altijd verheugd”, tot je door laten dringen is een levenslang leerproces. Het is een weg die je gaat door het leven en die vraagt om een voortdurend toepassen van dat wat je is aangereikt, voorgedaan, overgeleverd, “geleerd en overgedragen” zoals Paulus schrijft. En hij stelt daarbij ook zichzelf tot voorbeeld: “doe alles wat ik heb laten zien.”

Steeds opnieuw moeten wij als gelovigen de traditie doordenken en het christelijk geloof bij de tijd brengen, en proeven wat daarin van God is en het bewaren waard. Dat is zo voor wie “van huis uit geloven” en ook voor wie er vanuit een andere achtergrond bij komen. We blijven allemaal leren.

Het valt dan op dat de dingen die Paulus opnoemt de gangbare normen zijn van zijn tijd: het ware, het edele, het rechtvaardige, het zuivere, het lieflijke, alles wat eervol is, wat deugd heet en lof verdient.

Alsof hij zeggen wil: je hoeft de richtlijnen voor goed handelen niet zo ver te zoeken, de principes zijn eigenlijk wel algemeen bekend.

Want wie, die goed wil handelen, zou tegen de waarheid of de rechtvaardigheid ingaan... ?

We kunnen dan ook heel goed samen optrekken, met anderen die goed willen handelen, en elkaar versterken.

Maar het verschil zit er in, dat wie geloven goed geworteld moeten zijn in de christelijke boodschap, in de verkondiging zoals Paulus die heeft uitgesproken, opgeschreven en voorgeleefd.

Want daar – in Christus lijden, sterven en opstanding - vind je de bron van die diepe vreugde, waartoe Paulus oproept en die Sefanja het volk van God toeroept. De vreugde die de vrede van God in je ziel brengt.

“Joy is the echo of Gods life in us” luidt een uitspraak van de Ierse Benedictijner monnik Columba Marmion, las ik ergens:
“Vreugde is de echo van Gods leven in ons.”

Moge Gods echo in ons deze advent ons állemaal met vreugde vervullen!

En moge Gods vrede met jullie zijn, Alireza en Vahid,
zodat jullie mensen worden die vooruit kunnen kijken,
en in de verwachting van Gods rijk het heden van jullie leven vorm geven
als mensen die vriendelijk zijn.

Ja moge God jullie harten en al jullie gedachten in Christus Jezus bewaren.
Amen.

r